

בתערוכה הנוכחית מוצגות עבודות משתי סדרות של האמנית מרב סודאי, "חלון אחורי" ו"תראו אותי".

המשותף לעבודות אלה הוא העיסוק בבני אדם וחוויותיהם האישיות והקולקטיביות בתוך המציאות הישראלית המקומית, אשר הזיכרון והשכחה משחקים בהן תפקיד מרכזי. שתי הסדרות חולקות פרקטיקות אמנותיות מודרניסטיות: צילום, שימוש בחומרים מן המציאות (found object), עיבוד חומרים אלה ויצירת מציאות חדשה ושונה על מצע העבודה.

בסדרה "חלון אחורי", על גבי מצע זכוכית של חלונות ישנים מציגה סודאי סצנות מצילומי ארכיון המתארים את הווי חייהם של ילדי קיבוץ שגדלו בעבר הרחוק בבתי ילדים, ומשלבת זאת בתצלומים חדשים של ילדיה בהווה.

וולטר בנימין, היסטוריון ותאורטיקן אמנות, טוען שלצילום יכולת לשמר את הרגע שחלף: חרף כל המיומנויות האמנותיות של הצלם והשיטתיות בעמדת המודל שלו, חש הצופה בצורך בלתי נשלט לחפש בתמונה את הניצוץ הזעיר של המקריות, את הכאן ועכשיו, למצוא את המקום הסמוי באותה דקה שחלפה מזמן. כלומר, הצילום מציג עכשוויות אבודה, הקפאה של רגע שחלף.

בחלונות של סודאי יש הקפאה של רגעים ספורים מנקודות זמן שונות. ילדי העבר וילדי ההווה חולקים מרחב מחיה זהה, והצופה לא יכול להפריד בין הזמנים. הטשטוש בין הזמנים מתעצם בשל משיכות מכחול אקספרסיביות בצבע אקרילי שחור, העונות כהד לגוונים המונוכרומטיים של צילומי הארכיון. בדרך זאת, האמנית מעבירה פסיפס של רשמים מתעתעים ורגשות מעורבים לגבי החומרים שהפכו לחלק מעולמה האמנותי והיצירתי.

בסדרת העבודות "תראו אותי", בדומה ל"חלון האחורי", האמנית משתמשת בפרקטיקה אמנותית שבבסיסה חומרים מהמציאות. הפעם מצע התמונה הוא נייר עיתון, שעליו היא מציירת דיוקנאות. ציורי הדיוקנאות מבוססים על צילומי נרצחים שפורסמו בעיתונות בשנת 2002 – בעיצומה של אינתיפאדת אל-אקצא. הדיוקנאות מצוירים בגירי פחם בשילוב צבע אקריליק לבן, על גבי ניירות עיתון יומיים מהעת האחרונה, שמהדהדות עליהם כותרות אירועי היום, הממחישות את הישנותם של האירועים. הם מתנוססים על גבי "שלט" או מסגרת המוחזקת בידי זוג כפות ידיים אנונימיות. הדיוקנאות המצוירים נלקחו על ידי האמנית מתוך נייר העיתון, עובדו וחזרו אל מצע העיתון, בנוכחות חדשה ובמשמעות מתריסה, וזאת נגד אכזריות השכחה והסלקטיביות של הזיכרון הקולקטיבי.

סדרת העבודות "תראו אותי" נעשתה כמחווה של סודאי לאמנית רות שלוס שהלכה לעולמה זה לא כבר. סודאי מתכתבת עם הסדרה "עבודות ראשונות ואחרונות" ויוצרת אתה דיאלוג. באמצעות רישומי הדיוקנאות של קורבנות טרור שנשכחו והפכו לעוד ידיעה שגרתית בעיתון היא מבקשת מהצופה לעצור ולהתבונן, כמו ששלוס מבקשת לעשות באמצעות רישומי הזקנים הבודדים ביצירותיה, שנדחקו לשולי החברה.

בשתי הסדרות נחשפים רבדים של המציאות הקולקטיבית הישראלית שאנחנו מעדיפים לשכוח; מציאות הנראית רחוקה מההווה השגרתי שלנו אבל אימננטית במקרה של הזקנה, ואפשרית במקרה של פעולות הטרור.

מרב סודאי נולדה וגדלה בנהרייה. סיימה את לימודי האמנות באוניברסיטת חיפה ובהמשך במדרשה לאמנות בית ברל. עם סיום לימודיה הצטרפה לגלריה ג'ולי מ. בתל אביב כאמנית הבית, ובה היא מציגה עד היום. במשך כעשור וחצי חיה ופעלה בתל אביב. ב-2005 חזרה לאוניברסיטת חיפה ללימודי תואר שני באמנות יצירה, אותם השלימה ב-2007. סודאי משתתפת בתערוכות קבוצתיות בארץ ובעולם, עבודותיה נכללות באוספים מוזיאליים ופרטיים ונכתב עליהן בעיתונות העולמית והישראלית.

היא חיה עם משפחתה ויוצרת בקיבוץ גבת שבעמק יזרעאל.